

§ 151.

For at undgaa unødvendige Formaliteter er der her tillagt enhver Ret Kompetence til med tvingende Virkning at indkalde Vidner for sig ogsaa fra andre Retskredse i Landet — selvfølgelig under Jagttagelse af de i § 148 givne Afstandsbestemmelser m. v. Jfr. i øvrigt med Hensyn til Indkaldelsen af Vidner §§ 69—79, 82, 83 og 152.

Ved „Indkaldelsens Ojemed“ menes kun en almindelig Angivelse af, at vedkommende indkaldes „som Vidne“, „for at vidne“ eller lignende.

Opfylder Vidneindkaldelsen ikke de i denne Paragrafs 2det Stykke opstillede Fordringer, kunne de i § 153 omhandlede Tvangsmidler ikke bringes til Anvendelse i Tilfælde af Udeblivelse. Derimod kan et mødende Vidne ikke paa Grund af Mangler ved Indkaldelsen vægre sig ved at afgive Forklaring. Dette følger allerede af Reglen i § 152.

Reglen i 5te Stykke danner Sidestykket til Reglen i § 215, 1ste Stykke, idet der dog her, hvor der er Tale om Vidneførsel for en maaske fjærntliggende Underret, — i Mod sætning til det i § 215 omhandlede Tilfælde, hvor der kun er Tale om Vidneførsel for selve den Ret, ved hvilken Sagen svæver, — skal gives Modparten særlig Stævning, medmindre Omstændighederne, f. Eks. Vidnets nærforestaaende Bortrejse, ikke levne Tid dertil. De særlige Regler, der ere tilføjede angaaende dette sidste Tilfælde, ville formentlig findes naturlige. Afgørelsen af, om Tingsvidnet kan benyttes som Bevis i Sagen trods undladt Indstævning af Modparten, kan bl. a. bero paa, om denne kan fremføre Omstændigheder, der kunne gøre det tvivlsomt, om ikke Vidneforklaringen vilde have faaet et andet Udfald, hvis Modparten selv havde haft Lejlighed til Modafhøring.

§ 153.

Ordene „lovæssig indkaldt“ referere sig særlig til §§ 148, 151 (jfr. Kapitel VIII) og 152.

Angaaende Begrebet „lovligt Forfald“ kan henvises til Bemærkningerne desangaaende i Bemærkningerne til Straffeprocesudkastet ad § 106.

Eksekutionen af de i Henhold til denne Paragraf idømte Bødestraffe maa ske ved offentlig Foranstaltning.

Ifølge Reglen i 2det Stykke kan Retten, naar et Vidne under *Domsforhandlingen* ikke er mødt til den fastsatte Tid, og der er Grund til at antage, at en almindelig Bud-

sendelse ikke vil blive respekteret af Vidnet, *straks* lade det afhente med Magt. Denne Bestemmelse vil formentlig kun aldeles undtagelsesvis finde praktisk Anvendelse; men, hvis ikke Retsmøder jævnlig skulle spildes paa Grund af Vidners Forsømmelighed eller Modvillighed, er det nødvendigt at hjemle Retten saadan Myndighed, for at Bevidstheden om dens Eksistens kan skaffe Rettens Ordre den nødvendige Respekt.

Da den Kendelse, hvorved der paa lægges et udeblevet Vidne Bøde eller Erstatning, afsiges, uden at Vidnet forinden er hørt, maa den betragtes som en rent føreløbig Afgørelse, og der gives derfor i 3die Stykke Vidnet Adgang til at faa Kendelsen omgjort, nemlig for saa vidt det kan anføre fyldestgørende Undskyldningsgrunde for, at det er udeblevet uden at anmelde Forfald. Opnaar Vidnet ej den ønskede Forandring, kan det paakære Kendelsen efter Reglerne i Kapitel XXII og § 289. Kærefristen er den i § 270 angivne sædvanlige, hvorved bemærkes, at Retten efter Principet i § 109 maa have Indseende med, at Kendelsen straks efter Afgiselsen forkyndes for Vidnet.

§ 154.

Ordene „med den af § 153 flydende Indskrænkning“ sigte til, at Vidnet ej er lovæssig indkaldt eller har lovligt Forfald.

§ 155.

Den heri udtalte Regel er ikke udtrykkelig hjemlet i nugældende Ret, men maa betragtes som en integrerende Del af den almindelige Vidnepligt, og derfor stiltiende hjemlet gennem denne.

§ 156.

Den heri indeholdte Regel er saa lidt som Udkastets mange andre Regler af lignende Art at anse som en egentlig Formregel; den indeholder kun en Instruktion til Dommeren.

§ 158.

Som oven for ved almindelige Bemærkninger til dette Kap. under 4 omtalt, har Udkastet ligesom det tidligere Forslag, om end med nogen Begrænsning, optaget den engelsk-amerikanske Rets Regel, hvorefter Parterne selv umiddelbart afhøre Vidnerne under Rettens Kontrol, idet man nemlig — som udviklet i Motiverne til det tidligere Udkast — deri maa se det virksomste Middel til at faa. Sandheden frem. Parterne ville i Reglen iværksætte Vidneafhøringen med større Energi end Dommeren og være